

د هوا سترگو کی شگی

لیکوال: شاهنواز باقر

Download from: aghalibrary.com

کاني په اوبو کې غورځومه ورته خاندمه
ځان نه دايرې راتاوومه ورته خاندمه

ستا محبت دومره انتها ته رسولي يم
ستا تصوير په اور کې سوزومه ورته خاندمه

وخته تا مې دومره زړه لوي کړی دی حيران يمه
زه چې ماشومان هم وپرومه ورته خاندمه

بيا مې رايا د شوی يې مراد دې د راتلو نيسم
ستور و ته اوبه د شپې کېدمه ورته خاندمه

څومره بې وسي ده چې لاسونه دواړه نه لرم
شپه ده دروازه په پښو وهمه ورته خاندمه

ستا د ياد مرغان دې اوس اوسېري په دې غرونو کې
ځالي په کوټه کې وړانومه ورته خاندمه

مخ ته مې نېغ ودرېده باقره! ستا مات شوی زړه
ماته ايښه راټولومه ورته خاندمه

توره شپه وه او زونه راپسې وو
په کوټه کې دېوالونه راپسې وو

ما خادر دومره په شرک راوچت کړی
چې تر کوره کاغذونه راپسې وو

ټوله ورځ به تېری تېری گرځېدمه
او په خوب کې به سیندونه راپسې وو

خدایه! ستا په لټون سر وم نا خبر وم
خپلې پښې او خپل لاسونه راپسې وو

په دې دشته کې یوازې زه روان وم
څنگه ستا د پښو خاپونه راپسې وو؟

د نظر بېبېشه می ماته کړه باقره!
چې کاره واړه مخونه راپسې وو

په محبت باندي خپل زړه وينځمه
زه په اوبو باندي اوبه وينځمه

زما د لاس نه د چا نوم وړان نه شي
موري نور لوبني د کور نه وينځمه

زه هره شپه په خوب کي ځکه شراب
سحر په زهرو باندي خوله وينځمه

بياد چا ياد لېوني کړي يمه
په خپلو اوبکو خپل باڼه وينځمه

باقره! دومره وچکالي شوه توبه
خپلي جامي په بارانه وينځمه

توره شپه ده ورکه کړي مي کونجي ده
اوس به چرته ځم کراره کراري ده؟

زه په زهرو پسي تللي ومه خدايه!
خو راوړي مي له ځان سره چيني ده

په دې کور کي يو شاعر پاتي کېدلو
د دې کور يوه کوټه اوس هم خالي ده

موده وشوه چې له تا سره وسپرم
موده وشوه تنها شوې تنهائي ده

په دې خلک نه خو کاني ښه پوهېږي
د اوبو نه مې زده کړې قوالي ده

هنې بيا گلاب نيولی دی په لاس کې
خوشبو بيا ليونی کړې خوشبويي ده

چرته لاړ شمه باقره! نه پوهېږم
بهر شور دی په وجود کې خاموشي ده

د چا يادونه درنه مړه نه شي که زړه ودرېدې
کاني به خامخا ودرېږي چې اوبه ودرېدې

په هغه خای کې زه اوس هره شپه ډېوه بلوم
په انتظار کې چې به چرته راته ته ودرېدې

بيا مې ونه سوزي لاسونه د لفظونو خدايه!
د الهام پېغلي مې د خيال په تناره ودرېدې

اوس چې خپې درېسې شوي ترېنه مندې وهې
د سمندر په کناري باندي به نه ودرېدې

باقره! خلک ټول کانه وو په غوږونو باندي
چا ته دې غږ کاوه چې پاس په سر د غره ودرېدې

حېران ناست وم د هجران په شپه باران ته
خاڅکي زمکې نه خاته پورته اسمان ته؟

زمانې ورپسې بېرته را ستنې شوې
يو سړي ډيوه نيولې وه توپان ته

په لاسونو کې مې نه را ټولېدلې
ما پنځه کونجه دنيا راوړه جانان ته

چې تر څو مې په کې نه لېدلې نه يې
تر هغې پورې به گورمه خپل ځان ته

بايد گل خو په کې وکړي باقره!
د وجود خاوره مې ورکړله گلدان ته

د محبت د اخري حد په حصار کې يم
تاسره ناست يم او ستا په انتظار کې يم

که رانه وپوښتې نو نوم يې راله هم نه راځي
زه چې وړوکی رالوی شوی په کوم ښار کې يم

زما د وينې په هر خاڅکي پسې گرځي ښکاريان
زخمي مارغه يم ترې پټ شوی په چنار کې يم

توره تياره ده له خپل ځان نه می هم وېره کېږي
خلک ویده، ورونه بند او زه په لار کې يم

وجود مې ورو ورو ختموي راباندې ليکي تاريخ
باقره! چا داسې تاو کړی په پورکار کې يم

دبسته ده، تېرى يمه، دومره په کې زه سپړه!
کافي زېښتم تېرى را وباسمه اوبه سپړه!

د ښار د خلکو نه لگيا دى تېرى سترگې لوپړي
غوږ رانېږدې کړه بس نور مه راوړه رانجه سپړه!

توره تياره، د چا يادونه، درد، او اوبښکې، سلگى
زما په خيال خو موسمونه دي پنځه سپړه!

خاڅکي را غورځي او جينى ورته منگى نيولى
څادر راځوړند دى لوند خيشت په دېواله سپړه!

چونه په مخ، رنگ په لاسونو او سوري لمنه
په ټول بازار کې خلکو ماته رالېده سپړه!

زه په خوله گونگ ومه او ته په غوږو کونې باقره!
زما اواز نه خاته تانه اورېده سپړه!

سري تكيه ورته وهلي او دېوال نشته دی
د مصور دغي تصوير ته د چا خيال نشته دی

خدایه! کافر نه شم اذان په غوږو نه اورمه
خدایه! د زړه په لوی جومات کي مي بلال نشته دی

راځه راځه زمونږ پسي به د چا سترگي واوري
چي زه رانجه خرخوم ستا په زنه خال نشته دی

د خپلو اوبکو حفاظت هم غنیمت گنمه
په لمن تور لرم او بل ښار کي دسمال نشته دی

باقره! جوړې دې دېوې کړي چې تيارې ختمې شي
د وجود خاورې ورکومه خو کلال نشته دی

بنيبي پاکېري تري غبار روان دی
اوس په ذهنونو باندي کار روان دی

زماله اوبکو نه تېزاب جوړوي
د يو سري پري ښه روزگار روان دی

د اسرافيل شپېلي يې واوړېدلې
د پاروگر د شکور نه مار روان دی

ما په دې ښار کې داسې عمر تېر که
چې ځم له ماسره ټول ښار روان دی

د هر چاسیوری خپل وجود ته ژاړي
هر څوک ذره ذره په لار روان دی

باقره! بل کړه څراغونه د کور
شپه را روانه ده سهار روان دی

خاورې وجودونه زندگي اوبه
ورځ په ورځ کمېږي له کوهي اوبه

یه خدایه! خپل ځان ورته وروښایه
سترگې شوې اسمان ته د سړي اوبه

تېری وي په خوب کې ټوله شپه ولې؟
څوک چې د شپې خپل سر ته کېږدي اوبه

اوس دې زه مړوند ته غاړه نه ږدمه
لاس دې کانی شوی دی بنگري اوبه

مړ چې شو له تندي نه پرې پوې شومه
مانه به غوښتلې يو گونگي اوبه

ناست چې وي درياب ته بې لاسونو څوک
څنگه به باقره! وايه څکي اوبه؟

په هغه ورځې په ټول ښار کې يوه ستنه نه وه
چې ستاگرېوان نه و، او ماپورې لمنه نه وه

لېونی نه وم لېونی شوم. لېونی دښته کې
د لمر تر سيوري لاندې کېناستمه ونه نه وه

د دروازي نه مي پرده رابښکله پټ شوم په کې
د ژمي شپه وه او په کور کې مي پرستنه نه وه

ستا انتظار و، که په ماباندې وخت نه تېرېده
چې ورنېرېدې شوم په دېوال کې دسات ستنه نه وه

ما ورله خوځل د نیولو اراده کړې ده
ستا د غمونو پورې پښې وې مگر زنه نه وه

په چغو چغو دې کانه کړل اسمانونه ولې
باقره! پښې کې دې اغزی تلې و غنه نه وه

ستا د سترگو سمندر چرته روان دی
په ماسرگرځي کې، غر چرته روان دی

توره شپه ده سترگې مېم څوک راغلی
د لاسونو نه مې ور چرته روان دی

دیوه سړي تنه ورپسې گرځي
دیوه سړي نه سر چرته روان دی

ښکاري بيا کومه تور سړې شوه سر توره
هوا نشته او خادر چرته روان دی

د ماشوم بچي تصوير يې دی په لاس کې
په دې لاره مسافر چرته روان دی

صبر وکړه درته وايمه باقره!
ستا په اړه مې نظر چرته روان دی

تصوير

د ژوند يو بل تصوير ته فکر يوړم
د ښار په منځ کې د سپرک په غاړه
يو سړي لمونځ په خپل خادر کولو
ملا اذان د مازيگر کولو
زه چرته تلمه ورته ودرېدمه
چې لمونځ يې وکړلو راپاڅېدلو
خادريې څنډ واوه او چغې يې کړې
جانمازونه واخلي
جانمازونه واخلي

ستا د بدن نه مې راټول کړه په بښنه کې عطر
نن مې د تېلو په خای راوړه په ډېوه کې عطر

دا ځل به هم زما دننه موسم نه شي بدل
دا ځل به هم خبر دی زه وځمک په پيال کې عطر

توره تياره د خاورو بوی زما سلگۍ او ستا ياد
باران وريږي راڅخېږي په کوټه کې عطر

په دې نوټونو نوشته انسان به هم راوینن شي
که مې راتوی شول د خپل جېب په دريځه کې عطر

هغه سړی دا ستا د زلفو خوشبویۍ پاگل که
هغه سړي چې خرڅول ستا په کوڅه کې عطر

گل چې را ياد کړمه نو ته راته په خپله ياد شي
چا ويل چې نشته د باقر په حافظه کې عطر؟

بڼه چي له ماسره ده وي دې کنه
بڼه چي له مانه وځي ساه چرته ځي

ځان ته مې وکړه او هوا واورېده
زما خبره به اوس بيا چرته ځي

باقره! زه ورته حېران ولاړيم
دنيا روانه ده دنيا چرته ځي؟

زما په زړه کي غم د چا چرته ځي
په دې ځنگل کي څوک تنها چرته ځي

چي د چالاس مات شي نو غاړې له ځي
چي د چاسر مات شي نو دا چرته ځي

د څادر پيڅکي ځان پسي راکاږي
توره تياره ده سپرې بيا چرته ځي

ملنگه! تاته هم د هغه ښار نامه نه راځي
چې په مخ سل کوره راځي خو دروازه نه راځي

سمندر وېل چې زما زړه ته به گېله نه راځي
چې زه ورنه شم کنارې ته کناره نه راځي

زه چې ماشوم ومه نو مور به راته هيڅ نه ويل
زه چې رالوی شومه نو ماته هم غوسه نه راځي

ښه زما څه کار و، چې بيا مې ستا تصوير راخيسته
ښه زما څه کار و، اوس خوب به ټوله شپه نه راځي

ما په يوازي ځان کڼلی ورته قبر ناست يم
باقره! ستا د ارمانونو جنازه نه راځي

گوزار په ځان کوم ښيښه راغورځي
زما د سر کاني په پښه راغورځي

لور ته چې غبر وکړم هوا راشه
له دېوالونو نه ديوه راغورځي

ستا انتظار يې ټکوي په لار کې
زما د سترگو دروازه راغورځي

چې په کوم کور کې ماشومان نشته دی
په هغه کور کې باډپوه راغورځي

باقره! مونږ ترښه ويده پاتې شو
گني نو ستوري هره شپه راغورځي

په دېوال کې لگوم ستا تصویرونه
له بڼو نه مې جوړ کړي دي مېخونه

په دې توره شپه مې بيا زړه ته رانه شئ
په غمونو مې تاو کړي دي غوږونه

چې بڼې مې مو په لاسونو کې نيولي
په اوبو کې ولې گورو خپل ځانونه

پاکومه بيا د چاله کوتي ځالي
جوړومه ترېنه ځانته بالښتونه

په دې لاره باندي څوک تلي باقره!
په سړک باندي راشوي دي گلونه

تا چې تړلی د ساگانو نه مې تار پروت دی
نه نه غلط شومه په غاړه کې مې مار پروت دی

ولې په ما باندي د ښار سترگې راډکې نه شوې
ولې په تاپسي په بله مخه ښار پروت دی؟

زه په اوبو کې تصویرونه جوړولي شمه
زما په ذات کې د رنگونو لوی فنکار پروت دی

د گل نه پانې شوکوي خدايه د پښو په گوتو
دا سړی څوک دی او د چا په انتظار پروت دی؟

د اسمان ستوری او هغه هم بيا د ورځې گورم
د انسان سر دی او هغه هم بيا په لار پروت دی

خوب ته مې نه پرېږدي باقره! ټوله شپه لگيا وي
د زړه په غېږ کې مې د چا د غم سيتار پروت دی؟

روان یمه له ځان نه وهم منډې منډې منډې
قیدی یم له زندان نه وهم منډې منډې منډې

په خوب کې مې سپلاب وړي او په خلي ځان رانیسم
په وینه له باران نه وهم منډې منډې منډې

په ژوند نه یم په دې یمه چې خون ونه کړي خدایه!
وېرېرم له انسان نه وهم منډې منډې منډې

ای زه خو ورو په ورو ورنږدې کېرمه سرپه!
ای زه خو له اسمان نه وهم منډې منډې منډې

دنیانه ده باقره! که ریشتیا راباندې وایې
ځنگل دی له حیوان نه وهم منډې منډې منډې

ویده شوی په ژړا ژړا وم شپه وه
چې راوینس شومه په کور کې مې چینه وه

زړه زما ورپسې وران و یو څو ورځې
خوشې شوې له ماشوم نه غباره وه

دې خبرې ته چېران د دوکاندار یم
بخت دې ښه دی آخري یوه ډیوه وه

اوس راووته سپری د حوبلی نه
ټکولې مې کال مخکې دروازه وه

دریابونه راپسې وو خبر نه وم
زما پښو پورې نښتې کناره وه

راستون شوی بېرته وخت نه و باقره!
په دېوال کې د سات ستنه سرچپه وه

لېونی کړی يم احساس او شپه ده
 کور ته روان يم تش لاس او شپه ده
 خدايزده اوبه دي او که زهر په کې؟
 تری يم گورمه گيلاس او شپه ده
 په دېوالونو باندې خوله لگوم
 تاسره نه کېږي تماس او شپه ده
 خومره چې بسکته راخم زه رڼا ده
 خومره چې خېژمه زه پاس او شپه ده
 باقره! سم د مصور تصوير دی
 غردی، ځنگل دی، زه يم اس او شپه ده

سړپه! واوره يم له لمر ته ځمه څه به شمه
 څوک خو به تنده په ما ماته کړي اوبه به شمه
 که تصويرونو ستاسې خوښه وي پېره مې کوی
 که دېوالونو ستاسې خوښه وي ویده به شمه
 اور خو دې راکه چې سکاره شم ښه مې وټکوه
 بیا مې په سترگو پورې ومېره رانجه به شمه
 يوه دانه يم د غنمو د دهقان په جیب کې
 څو ورځې پس لکه ځنگل په کې راوبه شمه
 ستا د بېلتون شپه به د يو بل په ډاډ تېره کړمه
 درد او غمونه به شي، یاد به شي، او زه به شمه
 له خولې نه وتې لاړې بیا چرته راغلي خولې ته
 باقره! دا يقين مې نه راځي چې ښه به شمه

عجيبه غوندي باران يم
وربدي په اسمان يم

لکه ته او زه روان يو
باد او بلي ته حيران يم

چې پرده يې د خادر ده
زه دهغه کور انسان يم

د هوا سترگو کې شگې
غورخومه بيابان يم

خرخوي په ما کې کاني
او د سرو زرو د کان يم

د شپې وي د ورځې نه وي
له خپل سيوري سره وران يم

گل روان دي په اوبو کې
په تصوير کې ورك له خان يم

ډوب مې نه كړې سمندره!
د باقر د زړه ارمان يم

خومره به تنگه وي په ما کې زندگي دننه
ور مې رابند که رانه پاتې شوه کونجي دننه

چې په ځنگل کې مې پانزېب د چا د پښو پېدا که
د محبت په کې پرته وه گواهي دننه

زه چې برق مړ نه کړم تر هغې د شپې خوب نه راځي
او خو دا خومره ده په ما کې رڼايي دننه

داسې بې حسه شوم او داسې بې ارمانه شومه
لکه چې گونگه شي په چا کې موسيقي دننه

ما چې پوکي ورکه په ما باندې دېوال پرېواته
خدایه! څه پت دي خامخا د دې مېرې دننه

باقره! خود مې د لفظونو نه راڅاڅي وينې
د خيال په پښو مې ننوتې دي اغزي دننه

ته په کې کاني غورخوې او زه گلاب سرپه!
بيا دې هم هر وختې پوښتنه کړي درياب سرپه!

خپلې جامې دې پرې آوارې کړې مجرم مې ته شوې
ما زندۍ کړې و خپل خان په دې تناب سرپه!

چې ماشومان مې د مکتب نه چرته پاتې نه شي
د ونې پاڼو نه به جوړ کړمه کتاب سرپه!

زه د نشې په خای له خپل خان نه تيارې وباسم
زه د پيالې په خای ډيوه کې حکم شراب سرپه!

باقره! دومره زردې ولې له خپل زړه ووېستم
ماته خو نه راځي د دغه سوال جواب سرپه!

په توره شپه ستا د مړوند په تصور ویده شم
په کاني سر نه ږدمه کاني ږدم په سر ویده شم

زه چې په ماتو پښو سفر کوم منزل ته رسم
زه چې په ماتو بښينو خلمه نو زر ویده شم

خدایه! په خوب کې راپسې وي بلاگاني د شپې
چې د انسان له وېرې زه په مازېگر ویده شم

بس دومره سترې او ستومانه زه له کاره راشم
څنگه چې وټکوم زه نو د کور ور ویده شم

پرېږده باقره! چې د خیال خپې مې یوسي چرته
پرېږده چې زه په کناره د سمندر ویده شم

په خپل وجود کې گرځېدنه ټوله شپه ورپسې
زړه مې په لاس کې و لېدله مې سينه ورپسې

زه د خپل ژوند تصوير ته گورمه په دغه نظر
بس يو ماشوم دی بنده شوې دروازه ورپسې

شابه تکره شه اوس په ټوله لاره سر خوزوه
شابه تکره شه ارمانونه اوس کوه ورپسې

دلته يو څوک دی چې گرځېږي ايښې پسې تل
دلته يو څوک دی چې گرځېږي ايښه ورپسې

د يو کاغذ نه مې کشتی وه جوړه کړې چرته
باقره! راغله له درياب نه بيا څپه ورپسې

ښه راته ياد شو په اسمان کې چې سپورمې تېرېده
زه چې ماشوم وم نو اکثر به مې روپۍ تېرېده

چې به راوین شوم په ځنگل کې به مې چغې کړلې
چې به ویده شوم، په درياب کې به کبشتی تېرېده

د مصور دغه تصوير په ښار کې ډېر خرڅېده
لاندي کېږدی وه او د پاسه پرې مرغی تېرېده

د زندگي په منځ کې بيا د مرگ پېغام خور شوی
د هدېرې په منځ کې بيا د چا ډولۍ تېرېده؟

زما د سترگو نه به خلي راوته باقره!
زما په زړه کې به د چا د ياد سيلۍ تېرېده

محبت ما هم کاوه تا سره خو زړه مې ساته
په کوم تيلي مې چې ډيوه بله کړه وه مې ساته

په يو گلاب باندې مې ټول عمر عذاب تېر کړی
د بيابان نه مې راوړه له بارانه مې ساته

خالي يې کړې وې او ما هم پېژندلی نه شو
د چا تصوير و چې د کور په دېواله مې ساته؟

د خادر پيڅکه خو مې زمکې ټوله و خوړله
ستا په لټون ومه او درد د بيلتانه مې ساته

باقره! ماته هر يو باب د ژوندانه يادېده
چې د ژوندون په لوی کتاب کې ستا بانه مې ساته

د ژوندانه ځنگل ته تلم خو راته بښکار نه راته
په ما کې زهر وو نږدې به راته مار نه راته

په دې بازار کې به مې درسته ورځ گلان خرڅول
خو په يو گل باندې، به هم د گل گوزار نه راته

د کور سودا مې هم له ځان سره چا نه کېښوده
زه چرته تلمه او په دې د چا اعتبار نه راته

ستا په مړوند باندې مې دومره ډېر خوبونه کړي
زما په غاړه کې بنگرې راته خو هار نه راته

باقره! داسې ځای ته تلمه په ځان نه پوهېدم
سيوري راتلل راته په لار انسان په لار نه راته

د وجود خاوره مې لمده شوه په هوا راغورځي
چې د باران اولنی خاڅکی په ما راغورځي

ما اورېدلي چې تا هم ورته نیولې لمن
ما اورېدلي چې له اوبسکو نه رڼا راغورځي

زما د خیال په جگ پتنگ پسې ټوبونه وهي
دغه ماشوم به د کوټې له سره بیا راغورځي

د ژوند سیکه زما د لاس په کرښو نه پوهېږي
زه یې په مخ ولمه او ده بېرته په شا راغورځي

۱۵ په ما سرگرځي سرپه! که اسمان ولاړ دی
۱۵ په ما سرگرځي سرپه! که رښتیا راغورځي

باقره! ساه لري ژوندی دی او له تا شرمېږي
د چا تصویر ته په دېوال مه گوره بیا راغورځي

یوه دنیا مې له وجود نه هره شپه راوځي
بښنه چې ماته شي له دې نه هم خپره راوځي

ستا د غمونو کاني نور په زړه کې نه غورځوم
د سمندر له کنارې نه به څپه راوځي

چې ماشومان اوس گینکانو ته مایه وباسي
منډې کړي ووېرېږي هلته هدیره راوځي

په کاغذونو باندې لیکو دیو بل نومونه
بیا یې راواخلو چې د چاپه کې نامه راوځي

باقره! زه داسې منظر ته درېدلی یمه
باران ورېږي او زما په مخ خوله راوځي

د وخت وېره په ذهنونو کې ویده ده
اژدها مو په کورونو کې ویده ده

د زړه سات مې کړي ټک ټک راوینه نه شي
تنه یې په دېوالونو کې ویده ده

یو ماشوم پرې غباره اخلي خپل ځان ته
شاعري په کاغذونو کې ویده ده

د قسمت په جیب کې مه لټوه ستوري
ستا دعا ستا په لاسونو کې ویده ده

ته په ځان هم لا خبر نه یې باقره!
او دنیا دې په خیالونو کې ویده ده

خلی مې تللی دی د غم سترگو کې
ستا د ځادر پیڅکه وهم سترگو کې

چې په شیشه کې خپل بانه گورمه
لکه راشوي مې غنم سترگو کې

زه په تخلیق پسې ړوند شوی یمه
څوکه مې تللي د قلم سترگو کې

د چا یادونه به بیا لامبې په کې
که مې لږ نور پرېښوده نم سترگو کې

باقره! دومره رانږدي شو زړه ته
سړي مې کېښوده قدم سترگو کې

تصويرونه د چاشته او د چانه شته
 اوس خوبونه د چاشته او د چانه شته
 دا صحرا ده او که ښار د پښتنو دی؟
 گربوانونه د چاشته او د چانه شته
 لږې خرڅې کړم ډېوې ډېرې واپس کړم
 دېوالونه د چاشته او د چانه شته
 فالي مه راځه نور دلته خوبه ستا ده
 چې لاسونه د چاشته او د چانه شته
 په دې دښته کې خپل ځان څنگه پېدا کړم
 چې خاپونه د چاشته او د چانه شته
 د نکريزو غونډې سترگې شته **باقره!**
 خو رنگونه د چاشته او د چانه شته

محبت ښه دی خو په زړه کې مې سودا ايښې ده
 سترې سترې په سترې شوي دېوال ملا ايښې ده
 ته صبر وکړه چې تصوير خو دې راواخلم کنه
 ته صبر وکړه د بالښت لاندې مې ساه ايښې ده
 نه زه په خپله د احساس په زنجير ځان وهمه
 نه ما په خپله په اوږو ټوله دنيا ايښې ده
 هم دا دې وخت دی بس د زړونو ډيوې مړې کره پرې ځه
 د څه لپاره دې په زلفو کې هوا ايښې ده؟
 په دومره خلکو کې زما سترگو ته شگې راوړي
باقره! باد په خپلو لپو کې صحرا ايښې ده

اور د شپې بل نه کړې نور تيلي باندې
ستوري دې ږانده کړل په لوگي باندې

ستړی يم، ستومانه يم، بي دمه يم
مورې بيا مې وټړه سوزني باندې

وايم چې کېدای شي وي يوسف په کې
سر د پاسه نه ږدم په کوهي باندې

بيا مې ټول وجود شولو ميري ميري
بيا مې پشه راغلي په ميري باندې

شگې د هوا سترگو کې پريوتې
مړه دې ډيوه نه کړه په پوکي باندې

شک مې دی باقره! د قاتل په چا؟
لمر دی لاس مې ايښی په تندي باندې

ورم په اوږو د غم واړه، روان يم
نوم مې وتلی دی د زړه، روان يم

نارې وهي راته بهر جدایي
تصویر دې بدم په دېواله، روان يم

له دې نه مخکې پرې څوک نه دي تللي
په داسې لاره باندي زه، روان يم

یو بل ته نه وایو د ژوند حالونه
ځان سره هسې خوله په خوله، روان يم

څوک مې راوینې کړی د کمر نه غورځم
سترگې مې پټې دي ویده، روان يم

باقره! سترې او ستومانه یمه
غر مې په سر دی او په غره، روان يم

په محبت به دې سوچ وکړم وپېرېدلی يممه
له دې کمر نه يو خُل مخکې هم لوېدلی يممه

غږ مې څوک نه اوري مری مې خپله کېنوله
ژوندی تصویر يم په دېوال چا لگولی يممه؟

زه ستا د پښو نه يم لوېدلی ته خبره نه يې
د سرو پانزېب يم يو ماشوم چرته موندلی يممه

دا چې په دشته کې گرځېږم تېری کېرمه نه
د چاپه زړه لکه باران راوړېدلی يممه؟

راشه! راجگ مې کړه، لاسونه خو دې نه ماتېږي
باقره ازه د خپلو پښو لاندې راغلی يممه

بايد ليکلي وي سړي په دېوال
کړنې مې نه شته د تندي په دېوال

زما د زړه غاښونه وېرېږي
راکارم ستا د ياد اغزي په دېوال

مورې! د دغې کور نه غږ کوي څوک
که وي راواچوه تيلي په دېوال

ماته اسمان او ستوري داسې بڼکاري
لکه راجمعه وي ميږي په دېوال

پل صراط مې مخ ته نيغ ودرېده
گرځي راگرځي لېوني په دېوال

ته يوه ورځ پرې رابڼکاره څه شولې
چې اوس راشوي کشمالي په دېوال

چې قلف مې مات کړ د خپل وره باقره!
هله مې ولېده کونجي په دېوال

د زړه په کور کې مې يوازې ستا تصوير پروت دی
ماتې تمبې ته مې د سرو زرو زنجير پروت دی

راوېښ به نه شمه مړوند به دې اوبه شي گوره
زما په سترگو کې د ډېر وخت نه شوگير پروت دی

ای په دې بڼار کې مصور نه شته منظر وربڼایم؟
په خپل رېښې رېښې څادر باندې فقير پروت دی

نا نا، خپه نه شي، له تانه گيله نه کومه
ستا د احساس د پښو د لاندې ستا ضمير پروت دی

له خپلو اوښکو نه به جوړ کړمه شبنم باقره!
د مړاوي شوي گل په شان زما تقدير پروت دی

باد او باران ورباندې راولي مخ تور ونيسم
د خداى نه څار شمه، چې ستا تصوير په اور ونيسم

يوه موده په کې په وينه تېروم خامخا
چې د زاړه کور نه راپسته نوى کور ونيسم

چې گلاب راوړمه نو تاله يې په لاس کې درکړم
چې درد مې واخلي نو لمنه، زرد مور ونيسم

ماته دا ستاد اولاد غوخ سرونه نيغ ودرېږي
آدمه زه چې د غنمو سر ته لور ونيسم

باقره! څوک به په کې گل د محبت واچوي
د خادر پيڅکې به د دوو په ځاى څلور ونيسم

ولې خپه شمه له تانه چې وعدې ماتېږي
کله ناکله د کولال نه هم ډيوې ماتېږي

مونږ هره ورځ د يو بل پښو نه راوباسو بښيږي
زمونږ په کور کې هره ورځ يو څو پيالې ماتېږي

پرېږده! په خپله به زړه راکړي چې غزل مې واوري
د بندې شوي دروازي کولپ په آرې ماتېږي

تبارې به سترې وي په ډېرو ودریدلو اسمان
تېرى په ډېرو گرځېدو د زمکې پښې ماتېږي

اوبښکې دې پاکې کره باقره! د امېد په دستمال
تل د رڼا په کاني سر د تورې شپې ماتېږي

د درد احساس سيني نه، نه وباسم
گرخه اغزي له پسي نه، نه وباسم

مړه، نه شي مور ته زخم نه بنايمه
مړه، نه شي تېل ډېوې نه، نه وباسم

زه پرې د ذات ځنگل ته اور وركوم
زه اسويلي له خولي نه، نه وباسم

ستا تصويران به ترې را وباسمه
خو تنهائي كوتې نه، نه وباسم

ما په اسمان كې داسې څه لېدلي؟
باقره! سترگې ترې نه، نه وباسم

زما په شان به ستا له غم نه هم تېرېري اسمان
چې د شپې وينې وي، او د ورځې ویده کېري اسمان

هر سړی وايي چې كوتنه مې راڅخېري د كور
هيچا ونه ويل چې ولې راڅخېري اسمان؟

كه چرته مړ شومه نو ځان به په خپل ځان كې بنځ كړم
زه زمكه نه كنم په دې باندي خوږېري اسمان

په دغه كلي باندي ځكه تندر نه راغورځي
په دغه كلي كې يو څوك دى چې نومېري اسمان

زه به ترڅو كوم په كانو تصور د ستورو؟
باقره! سترگې مې ړندي دي رايادېري اسمان

توره تياره ده مگر زه يې په سحر لټوم
سر ته مې اېښی دی په خوب کې خپل خادر لټوم

خدايه! کېدای شي که له مانه هم بېوسه وي څوک؟
ډوډی مې لاس کې ده، بازار کې څوک نهر لټوم

ستا محبت راته دريمه دنيا هم را ښايي
د ورځې ستوري لټومه د شپې لمر لټوم

زه به تر څو پورې ښيښې ته ودرېدلي يم؟
زه به تر څو پورې په سترگو کې نظر لټوم؟

تا چې پرې زه ويستم هغه کاني فايده راکوي
زړه چې مې تنگ شي نو په خپل وجود کې غر لټوم

د خيال اسمان ته ورختمه غورځېدلی يم
باقره! ځکه خو په زمکه خپل وزر لټوم

زرکوه راشه د سندرو سرنامې پاتې دي
زما د خولې لارې په زمکه لا لمدي پاتې دي

زما په خيال نن د دنيا يوه حصه لمده ده
زما په خيال د دنيا درې وچې حصې پاتې دي

هر چا په ځان کړې گوزار خو زخمي شوی نه دی
کاني رېزه رېزه پراته او ايښې پاتې دي

زما او ستا يو ځای کېدل هيڅ امکانات نه لري
له مانه وروستو تانه مخکې زمانې پاتې دي

بلها موده وشوه چې زه کور نه راغلی يم
باقره! بلې په کې اوس هم لا ډېوې پاتې دي

شپه ده د کور د دېوالونو نه مې ساه ختلې
سترگې مې شته خو د خوبونو نه مې ساه ختلې

چنې وهمه چا بالښت راته په خوله ايښې دی
پښې خوځومه د لاسونو نه مې ساه ختلې

نن مې جامې د ښار په داسې ډوبي ووينځلې
چې د لمنې د داغونو نه مې ساه ختلې

منډې وهم باران ورېږي ما په سر نيولي
د کتابونو د لفظونو نه مې ساه ختلې

باقره! غور مې دی نيولی اسرافيل شپېلۍ ته
د ژوندانه د امېدونو نه مې ساه ختلې

چې د کاني نه جوړېږي
ايپنه څه له ماتېږي؟

اسرافيله پوکي ورکړه
خلک ساز ته خوشالېږي

تصويرونه په کې وين شو
دېوالونه راغورځېږي

د درياب په غاړه ناست دی
د اوبو پسې ځوړېږي

په دې دومره لوی هجوم کې
فقط خپل غر رارسېږي

له لمن به مې داغ پاک شي
خو درياب به پرې وچېږي

په وجود کې مې يوشی دی
هره ورځ رانه ورکېږي

ستا په شانتي ډېر باقره!
په خپل ځان پسې ښېږي

زما په سترگو کې اوبه ستا په نظر کې کاني
شکر چې خلک خو پرېږدي په سمندر کې کاني

زه چې اوس اور د لمر له تاو نه بلولې شمه
يو وخت و ما به ماتول په مازيگر کې کاني

ستا د بېلتون درد که هر څومره بې سکونه کړمه
خبر د پښو لاندې ماتېږي په سفر کې کاني

راځه چې و شمارو په يو ځای په اسمان کې ستوري
راځه چې و شمارو زما د زړه په غر کې کاني

دغه پوښتنه ترې تر اوسه پورې چا ونه کړه
چې باقر ولې گرځوي تل په څادر کې کاني؟

ځان مې قاتل دی ترې پټ شوی يم شاته د ځان
دا سپرې پېژنئ تصوير بنایم دنيا ته د ځان ؟

مانه د ورځې يو پنځه کرته سترگې غورځي
ستا محبت دومره راوستی انتها ته د ځان

اخ دې يوې غنم دانې راکې ځنگل راشين که
اخ ودرېدی نه شمه وړي مې اوس هوا ته د ځان

اسمان راغورځي که اوبه د سمندر خوځېږي؟
نه ماته پته شته د ځان نه ښايي تاته د ځان

توبه توبه دغه سپرې په زړه کې خدای نه لري
توبه توبه زړه يې ورکړی دی بل چاته د ځان

څوک راروان دی په وجود مې قدمونه کېږدي
باقره! غور نيسمه بيا د زړه درزاته د ځان

زه یمه، ستا یاد دی، او ارمان سره
شپه ده، یو ځای شوي دي لېوان سره

خوري يې ماشومان چې ږلې شوې ده
ستوري رالوېدلې له باران سره

مور مې پرې نامه د بلال ایښې ده
زوی مې رايادېږي له اذان سره

خوب وینم لگیا یمه راوینم مې کړه
گل کرم لگیا یم بیا بان سره

سوال مې په ځان کړی بې ځوابه یم
ځان باقره! ولې وړم له ځان سره؟

خلک له تندي مړه کېده باران په ښار نه کېده
گل دې نیولی و خو زړه دې په گوزار نه کېده

دواړو به خاورې غورځولې د یو بل سترگو کې
تانه راتله نه کېده مانه انتظار نه کېده

ما د کمر نه غورځوه ځان او تانه نیومه
چې ستا په خوله د محبت ولې اظهار نه کېده؟

شکر وباسه چې د هجر دغه شپه تېره شوه
شکر وباسه چې بچي د دغې مار نه کېده

ځان مې وژلی و او سر ته مې خط هم ایښی و
بیا هم زما په وصیت د چا اتبار نه کېده

د نظر ستنه می کړه شوله باقره! په کې
زما د اوښکو نه هر څه کېده خو هار نه کېده

مړې کېدمه پرون ته راسره نه وي
په صحرا کې وم اوبه راسره نه وي

ته به هم راسره پروت وي په اغزو کې
غمه بڼه دی چې ويده راسره نه وي

بڼه مې پېژني خو ځان دې غلی کړی
اوسېدلی وره په وره راسره نه وي؟

کافر شوی يې خپل سيوري ته لگيايم
چې ولاړ بيا په لمانځه راسره نه وي

پېژندلې مې هوا نه وه باقره!
چې ډېوي د ژوندانه راسره نه وي

د ژوند کردار ادا کوم خو اداکار نه يم
زه مختلف يم له دنيا نه خو فنکار نه يم

ته راته وگوره بل چا پسې خو نه يم روان؟
ته راته وگوره له ځانه خو ايسار نه يم

دومره قاتې شوه چې اوبو رانه اوبه وغوښتي
دومره تياره شوه چې پوی شوی په سهار نه يم

زما او ستا محبت هم نور انتها ته رسي
گل مې نيولی دی خو ستا په انتظار نه يم

باقره! تيگي ټکوه ترينه لمبې وباسه
که دنيا اور واخيسته زه دې ډمه وار نه يم

دا ستوري نه دي ماشومان دي نو په دې راغورځي
چې هره شپه د کاغذونو طيارې راغورځي

حېران ولاړيمه چې کوم طرف ته منډه کړمه
له يو دېوال نه ايښې بل نه ډيوې راغورځي

په خيال کې ورک وم دروازه چا د دوکان بنده کړه
د ملاقات نه بڼېر هم زړه له سينې راغورځي

د ارتقا په تنابونو کړې مونگولې ښځې
پيڅکې يې ښځې دي په زمکه لويتې راغورځي

شکر دی خدايه ما پسې به هم لاسونه جيگ شي
په هديره کې له قبرونو نه لوحې راغورځي

باقره! ما په داسې کور کې زندگي تېره کړه
چې ټکوي يې څوک زنجير له دروازې راغورځي

د سترگو خوب مې ټوله شپه وي په شوگير تړلی
ما په خادر باندي د خپلې کوتې تير تړلی

په دې وېرېرم چې له ځانه مې څوک ځان پټ نه کړي
ليونی نه یمه خو ځان مې په زنجير تړلی

بښينې ماتېري تصويرونه په کې چنې وهي
زه يې را کارم ما له ځان پورې تعمير تړلی

زما په جېب کې د قلم سیاھي وبېده
چې مې په جېب کې نن دننه ستا تصوير تړلی

د ژوند ډېوې به مې په کور کې بلې پاتې نه شي
باقره! ما چې له هوا پورې تقدير تړلی

روان په زمکه یم هدف مې د اسمان نیولی
لکه ماشوم مې خپلې کوتې نه خپل ځان نیولی

هغه سپری اوس په کوڅه کې بینجاره نه پرېږدي
هغه سپری ستا له کبله روغ دوکان نیولی

د ورځې کاني او د شپې په کې راغورځي ستوري
په داسې ځای کې مې خبر يې چې مکان نیولی

ته ورته وگوره اسمان هم د ځان سيوري ټول که
ته ورته گوره زمکې هم په مور باران نيولی

په دغه ښار کې به ضرور وي د مالوچو قحطي
په دغه ښار کې هر سړي څيري گربوان نيولی

په ايښه کې راته سم ښکاري چېران يم ورته
باقره! ما تصوير له ځانه سره وران نيولی

د کاني په صورت کې مې غمی ليدلی و
په زړه کې مې د ټولې دنيا خداى ليدلی و

سحر مې چې سوري د دېوالونو بندول
يیگا مې ستا تصوير باندې مېړی ليدلی و

ويل يې مورې زرکوه چاودنه به اوس وشي
په ښار کې يو ماشوم چېرته منگی ليدلی و

زما په ذات کې ځکه زنجيرونه شرنگېدل
په ژوند مې په رومبي ځل لېونی ليدلی و

خو ورځې مې د پښو د لاندې زمکه نه راتله
باقره! ستا په پښه کې مې اغزی ليدلی و

چاته به نه وايې يو راز د ژوندانه درکوم
سترگې دې نه شته خو بيا هم درله رانجه درکوم

شکر وباسه په دې دښته کې اوبه دررسي
شکر وباسه په دې وخت کې درله زړه درکوم

ته هره ورځ په وينه ما په يوه کاني ولې
زه هره شپه په خوب کې گل په دېواله درکوم

ما په پنځه کونجه دنيا کې هم پېدا نه کړلې
اوس به ته څه راکوې زه به درله څه درکوم؟

باقره! ما هم د ژوند نوې سليقه زده کړې
زهر خواږه درکوم زه او شات ترخه درکوم

تا چې رايا د نه کړم په سترگو کې اوبه نه راځي
زما لاسونه چې خالي وي نو واړه نه راځي

داسې باران دی چې ورېږي، زمکه نه لمدېږي
داسې سپرې دی چې په زړه راځي، په خوله نه راځي

ولې ستاڅه خيال دی چې سترگې په سکرو توري کړو؟
ولې ستاڅه خيال دی چې ښار ته به رانجه نه راځي؟

اورته پوکي ورکوي ته او مخ زما تورېږي
ستاسو د کور لوگي زمونږ په دېواله نه راځي؟

د زړه جومات کې مې **باقره!** اوس سجده نه کوي
بس د چا غم دی کافر شوی په لمانځه نه راځي

چا چې کړم هېر، هغه ياد کړی يممه
وړي سېلاب، بېرته راوړی يممه

اوس مې د تن سيوري ته ولې کېنې؟
تا غورځولی وم، چې زړی يممه

وايې ډوډی، مه راوړه وينې راوړه
خدایه! د داسې جومات چنی يممه

په مايې ځان او جهان وپېژنده
زه ستا د سترگو پوره وړی يممه

ما د خپل سيوري لاس نيولی ځمه
باقره! مه وايه چې ستړی يممه

چې خپل وجود ورباندې بار وي سپری ساه څه کوي
څوک چې له ځان سره رشته پرېږدي نو تا څه کوي

د دعاگانو دېوالونه مې اسمان ته رسي
ته صبر وکړه چې له ما سره الله څه کوي

يو زړه په دومره شی غمونو سترگې نه مېرېږي
يو لېونی په دومره شگو د صحرا څه کوي

بلها موده وشوه چې زه ترېنه راغلی يممه
د تنهائی پورې ورځمه چې تنها څه کوي

کاني راواخله په لاسونو کې گلونه پرېږده
ما او تا څه کوو باقره! او دنيا څه کوي

اوس به مي خوري دننه مار چي مي د غره خوړلي
ما په ډوډي كي ستا د زلفو يو وېسته خوړلي

لېوني نه يم چي صحرا ته وړم، اوبه لپو كي؟
لېوني نه يم چي په خپله مي خپل زړه خوړلي؟

دواړه لاسونه مي اوس نه شته بي وجوده يمه
د کوتي تير، او ستا تصوير، رانه وېنه خوړلي

د انتظار او د دې دور تقاضي داسي دي
سترگي مي لار و خوړي، سر مي دېواله خوړلي

توبه توبه خدايه درتلمه خو درتلي نه شومه
توبه توبه خدايه تيندک مي په لمانځه خوړلي

د ژوند ډيوه دي د اومېد په تيلي بله ساته
باقره! ستا د برخي لمر چرته تياره خوړلي

خومره رڼا مې وه په کور کې خو ډيوه يې غوښته
خوک مې تنگ شوی و په زړه کې بهانه يې غوښته

ښه ده چې ما ترېنه په وخت دواړه لاسونه تاو کړل
گنې دنيا سمندر وړله کناره يې غوښته

زه د خپل ورور سره د وينې رشته نه پرېږدمه
پلاره! دا هم ورکړه که خبر زما حصه يې غوښته

د خپل خادر نه مې کړه جوړه ورته وس مې نه و
زما بچی مکتب ته تلو رانه بکسه يې غوښته

په دغه ښار کې چې وې سترگې د چا ته يې غوښتې
باقره! سترگې چې د چا نه وې ښيښه يې غوښته

مړيمه ځان ژوندی کومه خودکوشي کومه
توبه توبه بيا به خو کاله زندگي کومه

د محبت تندې اخيستی په ځان نه پوهېږم
ستا په بنگرې باندې لگيا يمه کوهي کومه

ای عزرايله راپسې خوبه ته نه يې کنه؟
دا چې له کوره بهر وځمه تادي کومه

خدایه! لگيا يمه دعا در رسول غواړمه
خدایه! لگيا يم په لاسونو کې سوري کومه

باقره! څه وکړم په ما باندې راوغورځېږي
د ژوند دېوال سره چې هر خومره خواري کومه

زندان

په يو زندان کې قيد وم
 لکه په ځان کې قيد وم
 توره تياره وه په کې
 زما به شپه وه په کې
 يوه مرغۍ راسره هم بندي وه
 له يو دېوال نه الوته په بل دېوال کېناسته
 زما نه زړه زيات د هغې درزېده
 زنجير زندان د دروازې درزېده
 او زه لگيا ومه سوري مې په دېوال کې ويسته
 چې دا مرغۍ له دې زندان نه وځي
 د تورو شپو له دې جهان نه وځي
 اوس چې وتلې ده هماغه مرغۍ
 له ځان سره نورې مرغۍ راولي
 وايي بهر د انسان مرگ له انسانان ولاړ دي
 مونږ له زندان بڼه دی بهر راته بنکاريان ولاړ دي

اوس دې د سترگو په چينه پول د چنار کېښوده
 ما چې د زړه په دېوالونو گنډه تار کېښوده
 چې ستا تصوير ته گورم خوب راځي او ټک راکوي
 ما په بالبت کې د مالو چو په ځای مار کېښوده
 پښتونه! ستا سوري ځادر به راگنډم په گوتو
 ستن پېښور کې رډمه، ما کابل کې تار کېښوده
 ستا د وعدو زهر مې دومره په خپل ذهن وځکل
 د ژوند کتاب باندي مې نوم د انتظار کېښوده
 باقره! پوه شومه چې ساه مې په لاسونو وته
 ما به په زمکه قدمونه په کرار کېښوده

په ماتو بڼپو مې درته راوړلو روغ غر په اوږه
اوس خو مې پرېږده چې دمه وکړمه سر په اوږه

يو څو مرغان دي په کې وځي او راوځي خدايه!
چا روان کړی دی په ښار کې د کور ور په اوږه

زما ياران زما قامت څه په هنر ټيټوي
لا سونه اچوي په ما باندې اکثر په اوږه

گرځوی نه شم نور په زړه کې ستا غمونه کنه
گرځوی نه شي کناره نور سمندر په اوږه

باقره! دا ځلې مې داسې اراده کړې ده
شپه به په سترگو کې راوړمه او سحر په اوږه

ژاړم وپرېږم غر ته نه وم تللی
زه دومره لرې چرته نه وم تللی

زما جامې د وجود تاو وچې کړې
زه لا روان وم لمر ته نه وم تللی

ستا امانت به مې راوړی وی خو
زه د دنيا بل سر ته نه وم تللی

ما به ويل يوازې زمکه گرځي
چې د اسمان محور ته نه وم تللی

باقره! ما پردي زخمونه گنډل
خو د خپل زړه پرهر ته نه وم تللی

نه د چا سترگو کې اوبنکې نه د چا سترگو کې شگې
لپې لپې غورخومه د هوا سترگو کې شگې

مړه پرېرېده چې پراته وي ستا غمونه زما زړه کې
مړه پرېرېده چې پرې وي د صحرا سترگو کې شگې

د خادر پېڅکه مې نه شته د لمن پېڅکه مې نه شته
تا راوړي دي سپړه! راته بيا سترگو کې شگې

خدای دې خپر کړي بيا مې اوبنکې دا جهان چرته يونسي
خدای دې خپر کړي بيا لوېدلي دي زما سترگو کې شگې

ستا په رنگ خلک پوهېږي چې د زړه په رنځ اخته يې
ولې اچوې باقره! د دنيا سترگو کې شگې؟

په سترگو کې زنځير دی او په زړه کې دروازي
دا دومره جگ کورونه او نازکې دروازي

د خدای نه وېرېدم که د هوا نه وېرېدم؟
چې ما به يادولې په لمانځه کې دروازي

رنگونه چا ورکړي دي خرڅېږي په بازار کې
زما او ستا له کوره چې وې ورکې دروازي

په ډېرو خوځېدلو يې لاسونه کړل خپل شل
په ډېرو ژړېدلو به اوبه کې دروازي

باقره! سر مې لگي چې په کاني پورته کېږم
دا چا راپسې بندي کړې د زمکې دروازي

باران ورپري د زول شپه ده او ستا ورته ناست يم
گرمي مې کېږي د دريمې دنيا لمر ته ناست يم

ښه راته پته ده چې تنده مې پرې نه ماتېږي
داپته نه شته چې زه ولې سمندر ته ناست يم

خدایه! چې ما د اسرافیل شپېلی هم وانه وربده
خدایه! نو زه دومره له شوره لرې چرته ناست يم

زه به تر څو پورې په خپل کور کې بې کوره يم؟
زه به تر څو پورې د خپل ځان نه بهر ته ناست يم

چاته ترې سترگې ورکوم چاته ترې زړه ورکوم
باقره! ځان مې دی دربار په کې لنگر ته ناست يم

زما په شانتي هريوشی به زندگي نه لري
چې کوم یو گل راشو کومه خوشبويي نه لري

کمځی خورې کړي او ماشوم په کې ښه کلک وتړي
خدایه! دا ښځه په ټول کور کې یو سوزني نه لري؟

بس دومره ده چې ستا له سترگو نه مې لرې ساتي
گنې احساس مې محبت سره بدې نه لري

پرون پرې ما خپلې جامې سپړه ومينځلې
چا ويل لاسونه د دې ښار دواړه دوبي نه لري

په دې سبب له خپله ځانه باقر نه راوځي
چې دروازه بېرته پرې خلاصه کړي کونجې نه لري

يو څه وخت و چې ورك شوى رانه ځان و
زر به ودرېدم چې چرته به اعلان و

ښه پرون خو ته زما په ياد کې نه وي؟
ښه پرون ولې په شنه اسمان باران و؟

راښه شوي يې په گوتو کې اغزي دي
چې گندلې راته كوم سړي گرېوان و

ما كيسه ورته په ټوله لار كوله
چې ورومليد سړى وروسته روان و

راوتلې مې له اوښكو سره شگې
په وجود کې مې باقره! يابان و

ژوند

ژوند يو كور دى

په کې شور دى

دېوالونه يې واړه دي

ټول تيرونه يې وراسته دي

خاورې خاورې وجودونه

او اوبه اوبه روحونه

په کې اوسي ستړي ستړي

لكه يو كفن دوه مړي

اسمان ښكته په کې ښكاري

زمكه پورته په کې ښكاري

خو د ژوند په دغه كور کې

چې څوك ورېرېرېرې خدايه!

پښې وباسي له دې ځايه

ور چې بند كړي نو خلاصېرې!

ور چې خلاص كړي نو بندېرې

د انسان د كاني زړه هم

په کې پرک وهي چاودېرې

سترگې کړي اوبه اوبه او زړه خاورې
خداى دې په دې ښار کې کړي رانجه خاورې

اوس که مې ته خورې زه خپه نه يم
ما په ماشومتوب کې خورې ته خاورې

خوک چې ستا په سترگو نذر ومني
وشيندي زما د کور په وره خاورې

ياد ولې زخمونه کړه راوښي زما؟
باد ولې راوښي کړې ويده خاورې؟

ته شوې رانه هېر که زه درياد شومه
خاورې اوبو راوړې که اوبه خاورې؟

تاته چې درگورم شي باقر را ياد
يو شانتي دي ستا او دهنه خاورې

باور مې خود ستا په وعدي نه کېږي
د کاغذونو نه جامې نه کېږي

په هر چا سترگې د چانه خوږېږي
د هر لرگي نه دروازي نه کېږي

ستا کافر شوی یاد مې وسوزوه
اوس مې په زړه کې زلزلې نه کېږي

چا وېل چې زه یمه له خاورو نه جوړ
زما له تن نه خو ډيوې نه کېږي

داغ د هر چا په تندي ولې جوړ دی؟
په دغه زمکه خو سجدې نه کېږي

باقره! غوږ دې رانېږې کړه کنه
ځینې خبرې بیا د شپې نه کېږي

څوڪ راياډوم خو راياډپري نه
واوره ږدمه لمر ته اوبه کپري نه

ستا دياډ رانجه وهم په سترگو کي
دا چينه بيا ټوله شپه وچپري نه

سر په دېواله وهم حيران يمه
کاني دي په بل کاني ماتپري نه

دواړه ديو بل تصويران هم سپزو
دواړو ديو بل نه هم رغپري نه

څه وکړمه ستا د لټون لار نه شته
څه وکړمه ځان رانه ورکپري نه

چغې ترېنه هم راځي چې تنگ يمه
هيڅوڪ هم په دي کور کي اوسپري نه

شپه، زلفي، ډېوه، هوا، باقره! زه
دا پنځه سوالونه مي زده کپري نه

چا راته ويلي دي چې ستا په مخ خېره نه شته دی
 ځان په کې گورمه سرپه! ايپنه نه شته دی

دا ددې کلي يوه پېغله وه لوحه نومېده
 په هديره کې چې په کوم قبر لوحه نه شته دی

ځان سره خاندم چې دا خلک خو رڼا پسې مري
 ځان سره خاندم او په ټول ښار کې ډيوه نه شته دی

دې زړه ته څنگه خلک راشي حيران شوی يم
 دې کور ته څنگه خلک ځي ورته کوڅه نه شته دی

مکتب ته ځمه کتابونه په لمن کې وړمه
 باقره! اوس مې هم لاسونو کې بکسه نه شته دی

چې مې په کار و، په نوم کانی په چپنه کې نه و
 په دغه ښار کې زړه د هيچا په سينه کې نه و

سترگې مې ووېستې له ځانه، ځان مې ولېد په کې
 ستا ملاقات ته تلم روغ ځای په ايپنه کې نه و

ای مشره تاسې د ټوپک تخم کرلی ولې؟
 ای مشره دا قلم په تېره زمانه کې نه و؟

يوه ماشوم به شرنکولي خلک حېران و ورته
 سيکې په کې وې خو سوری په خزانه کې نه و

باقره! داسې بې ارزښته زندگي تېرېده
 چې هيڅ کردار د چا د ژوند په افسانه کې نه و

د خپل وجود نه په سفر وتلی
په کور کې ناست سړی بهر وتلی

ما خو تصویر له خپله ځان ويسته
دا خو تصویر له سمندر وتلی

زمکه ولاړه ده اسمان روان دی
ستا په لټون مې چرته سر وتلی

شوي مې سر توري د اوږو پرېښتي
نن مې له ياده خپل ځادر وتلی

باقره! شول مې دېوالونه ياران
چې مې له سترگو نه نظر وتلی

د لیونو په شانتې شمارم د خیالونو خبتي
زما په گوتو کې بندونه د لاسونو خبتي

کور جوړوم په کې کرم د قلمونو ونې
کور جوړوم، ورته راوړم، د کتابونو خبتي

زه به ترڅو پسې وهم منډې او باد به یې وړي؟
زه به تر څو کېږدمه ستا په تصویرونو خبتي؟

خدايه! چې خلک يې کتلو باندې هم ماتوي
دومره نازکې دې پيدا کړلې د زړونو خښتې

چې ورو په ورو مې هره ورځ د کور قامت ټيټېږي
څوک پتوي زما د کور د دېوالونو خښتې

باقره! چرته څې چې خلک دې له خوبه ويستي
په زمکه ولې ټکوي د قدمونو خښتې

د مينې ساه په کې لا شته ترېنه وتلې نه ده
ستا په وېسته مې غباره د زړه تړلې نه ده

هسې لگيا يې چې دنيا مې درېسې ولېده
د ځادر پيڅکه دې د زمکې سر خوړلې نه ده

زه د قلم سياهي هم بې ځايه نه کاروم
ما په کاغذ خپله نامه چرته ليکلې نه ده

لا دې خبره کړې نه ده او واپس روان يې
لا خود ونې نه يوه پاڼه لوېدلې نه ده

باقره! ما ترېنه تاو کړي د احساس لاسونه
د ژوند ډيوه مې د توپان مخ ته نيولې نه ده

راپيدا به کړمه لاره د چا زړه ته
زه په لپو کې اوبه وړی شمه غره ته

بيا مې پيڅکه د خادر سر ته راغلي
بيا به څوک راځي ورگورم د کور وره ته

درته ودرېږم په کومو سترگو خدايه!
زړه مې نه شي خو روان یمه لمانځه ته

جوړه کړې مې کېشتی ستا له خطونو
اوس په تمه باندې ناست یم بارانه ته

چې له مانه هم زیات ستړی وي باقره!
زه تکیه وهمه داسې دېواله ته

بيا مې په زړه راوړېدل د چا یادونه خدايه!
څومره درانه وو د مالوچو دېوالونه خدايه!

چې دوی راگوري راته زه ورته کتلی نه شم
زما په ساه باندې ژوندي کړه تصویرونه خدايه!

په خوب کې ټوله شپه له کانو نه بالښت جوړوم
چې ویده کېږم سر ته ږدمه خپل لاسونه خدايه!

دومره یم تېری په هغه ځای کې اوبه راوځي
چرته چې کېږدمه خپل ستړي قدمونه خدايه!

دومره بې وسه شو چې دا هم خرڅوي لگیا دي
خلکو راوړي د ورونو زنجیرونه خدايه!

تصور د زندگۍ په کې ډوييږي
وچ درياب دى خو کښتۍ په کې ډوييږي

د چا اوښکې مې په لپو کې نيولي
د اتم اسمان سپورمۍ په کې ډوييږي

له دې خالي نه د ورځې مار راوځي
او د شپې يوه مرغۍ په کې ډوييږي

د بدن خاورو نه چا کره ډېوه جوړه
چې رڼا کوي سېلۍ په کې ډوييږي

په دې ښار کې زړونه کاني شو باقره!
چې ستا درد او ستا سلگۍ په کې ډوييږي

بنده کوټه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه
دنيا وړه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

تندى په مخ، سترگې په خوله، پوزه په زني پراته
ماته ښېښه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

په دېوالونو لاس کېږدمه کور ته ځان رسوم
توره تياره ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

لکه تصوير پرې نوشته يمه او غږ نه کوم
ژوند مې سپکه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

باقره! سترگې دې ږندې نه شي ورگورې ځله
بله ډيوه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

ستا په مراد څرنگه و ترم په ونه کې تار
نه په گربوان کې تار لرم نه په لمنه کې تار

هنه جينې اوس په دې غرونو کې سوري وباسي
کومې جينې چې اچوی نه شو په ستنه کې تار

ما ته د خپل ارمان زړوکی مخ ته نيغ ودرېږي
کله چې وگورمه زه چرته په غنه کې تار

ستا د هجران هرې لمحې ته مې مانا ورکړله
لکه سړی چې ځانله ومنډي په زنه کې تار

د خيال گوتمی مې لا باقره! زړه شوې نه ده
مور مې لا اوس هم اچوي پرې په پراستنه کې تار

محبت دې يم راوستی انتها ته
په اوبو پسې روان يم صحرا ته

راستنه شه ژوندون نه غواړم له خدايه
اوازونه اوس کوم خپلې دعاه ته

څوک راوځي وايي اوس له کوره ووت
زه چې کله هم ورغلی يم چاته

يو تصوير دى خو له فریم نه يې راباسم
يو سړى قبر نه چغې وهي ماته

چې خبر شوم له دنيا مې و تاو کړي
دېوالونه مې کول خپلې کلاته

خلاصولى يې په خپله هم زه نه شم
داسې گنده مې ورکړې ده سودا ته

موده وشوه پرېشان يمه باقره!
له خندا نه پاتې شوى يم ژړا ته

تېرى چې په غاړه د درياب يمه
بشکاري د پنځم موسم گلاب يمه

خلى هم له ځانه سره وړى نه شم
خلک رانه تېتي چې سىلاب يمه

څوک يې چې وهي گوتې يې ونښلي
زه له دروازي نه جوړ رباب يمه

دومره څوک مې نه شته چې راوامې خلي
ځالي مې نيولې دي کتاب يمه

کاپو وي باقره! ستورى شوى يې
ستورو وي په کاپو کې حساب يمه

خوب ته مي نه پرپردي چي سر کپر دمه شپه ده کنه
غم دي راخستي بيا زما د زړه چمبه ده کنه

ما د غمي په خاي نن غاښ په کي د چا ايښي دي
ما جوړه کړي ترېنه خپل خائنه گوتمه ده کنه

اوس که بيخي په مخه راشي هم دي نه پېژنم
اوس مي بېخي له ياده وتي ستا خپره ده کنه

په سترگو پوند شي، پلاره خپل لمسي هم نه پېژني
يو سمندر دي او دا بله کناره ده کنه

زه چي ور وگورمه ستنه د ساعت ودرېري
له مانه دومره مخکي تللي زمانه ده کنه

خله مي سر خوري ستا په زړه د ميني داغ باقره؟
خله مي سر خوري په دېوال کي ايښه ده کنه؟

پرده ترې چا شکولې ده سرتوره دروازه
پرته ده په سرک باندي بي کوره دروازه

په زړه کې خو دې نن چرته بېلتون راغلی نه دی
په خوب کې مې لېدلې بېگا وروره دروازه

په ښار کې د هغه سړي زړه سپين لکه شوده
په ښار کې چې د چا د کور ده توره دروازه

بچیه اوس ترې خبر دی زنجیرونه شوکوه
بچیه اوس مې خلاصه کړه له پوره دروازه

لاسونه مې شول سترې خو ټک ټک نه کړي باقره!
ويستلې ده هوا د زړه له زوره دروازه

زندۍ کړې مې خپل ځان په خپل څادر دی
بنده کړې مې کړکۍ او د کور ور دی

ستا د یاد مارغه له تندي نه مړ کېږي
چې وچ شوی مې د سترگو سمندر دی

د نازکو پښو نازک نازک خاپونه
چرته تللی دا سړی مخکې کمردی

په کوم کاني کې چې گل راشوی خدایه!
په دې کاني چا مات کړی د چا سردی

زه ورگورم ماته نه گوري باقره!
خپل تصویر رانه خبریې مرور دی

چرته چې غم وي زما سر ته راشي
سړی چې ستړی شي خپل در ته راشي

ته چې د زلفو بناخ ته خنډ وركوي
د صحرا شگې سمندر ته راشي

دومره تنه ايمه چې غاړه وركړم
چې كومه ونه مې نظر ته راشي

ستا انتظار چې كومه ورځ وكړمه
د سترگو پيڅكې مې خادر ته راشي

پرېرډه چې څملمه د اور په غېږ كې
باقره! خوب كه راته چرته راشي

ستړی شوم روان يم نه رسېږم خپل قدم پسي
لاس کې مې قلم دی او گرځېرمه قلم پسي

ما كه دا دنيا تا پسي پرېښوده نو څه وشو
خلكو جتونه پرېښودلې په غنم پسي

څوك په انتظار راته ولاړ دی لېونی نه شي
ځان مې امانت درسره ږدمه بيا راځم پسي

زړه مې لېونی لېونی گرځي د چا سترگو كې
غم مې لېونی لېونی گرځي د چا غم پسي

ډېره موده وشوه چې گلونه تېري شوي دي
پرېرډه چې وروځېزي باقره! په شبنم پسي

په ما نظر ستا د نظر مات نه شو
د غر نه لاندې خنگه غر مات نه شو

ټول مې راټول کړو په يوه لپه کې
بيا هم غرور د سمندر مات نه شو

رابنده شوې وه کوټه راپسې
عمر مې تېر شو ددې ورمات نه شو

ما به په گل تا به په کاني وېشتم
خو ستا پرې زړه زما پرې سرمات نه شو

باقره! ستا گړېوان به چا گندلې
بڼه دی چې لاس دې د هنر مات نه شو

توره تياره، د قدمونو شور، د ډار کیفیت
زما په شانتي بدل شوی دی د ښار کیفیت

کوشش کوم چې پخپل موتي کې هوا بنده کړم
کوشش کوم، انځوروم، د انتظار کیفیت

د لوند قميص په شانتي زيبيني په هنر لفظونه
سړپه! تا چرته ليدلی د فنکار کیفیت؟

بيا به د سترگو په بڼو د اوبکو کاني خورمه
بيا راخور شوی دی په مایو نا قرار کیفیت

باقره! مانه د خپل زړه حالونه مه پتوه
په وچو پاڼو کې ښکارېږي د چنار کیفیت

د رڼا او د تيارو تر مينځ رشتي ته
د هوا په مرکه ځمه ډيوې ته

بيا ترې وړي چا زنجير د خداي نه څار شم
ستا پانزيب مې لگولي دروازي ته

بيا به ټوله شپه په وينه تيرومه
تنه ياي راننوټي ده کوټي ته

ستا غمونه مې په زړه کې نه وپريږي
ماشومان مې دي راوستي هديرې ته

ليونې به شي باقره! په دې ښار کې
غوربه نه نيسي د هريو سړي خولې ته

د محبت تنده په زړه گرځوم
په سوري لپه کې اوبه گرځوم

بس دی چې خپل وجود بار شوی په ما
نور به د دې له پاسه څه گرځوم

چې ستا د غم سترگې پرې توري کړمه
د زړه کڅوړه کې رانجه گرځوم

ماله دې بيا ترينه غنم جوړ کړي
گرځم په ژرندو باندي وړه گرځوم

رانه هير شوی دی که نه يې پيژنم
د چا تصوير ځان سره زه گرځو؟

په دې ويريږمه چې مړ مې نه کړي
باقره! خپل سوږی ویده گرځوم

زه دومره لرې يم راغلی چې مې ځان هم نشته
د دې نه مخکې ځمکه پرېږده چې اسمان هم نشته

زما د کور په ديوالونو تکیه نه وهي څوک
زما د کور په ديوالونو کې ماران هم نشته

د تسلی په ټال کېنې هيڅوک جوتي نه را کوي
ستا جدایي ليونی کړی يم ياران هم نشته

زړه مې په دې بڼه دی که جیب کې روپی نه لرمه
زړه مې په دې بڼه دی په بناړ کېنې خو دوکان هم نشته

چې د وجود غوښې مې و خوري رانه ځي باقره!
په داسې ځای کېنې چا وژلی يم مرغان هم نشته؟؟

خه خه مې وکړل د يوې ډيوې رڼا لپاره
زه په کوټه کې سوری نه پرېږدم هوا لپاره

خه تا به هير کړمه په خان به قيامت تير کړمه
خه دا د زهرو گوټ به هم وکړمه ستا لپاره

اوس له ايمان نه مخکې سوال د خپل وطن کومه
اوس چې لاسونه کړمه، پورته د دعا لپاره

دغه زړگی ډير مناسب دی په کې اوسه غمه
دغه ځنگل ډير مناسب دی د بلا لپاره

چې نه شوه ورځ په تا معلومه، او نه شپه باقره!
خوب دې ساتلی دی په سترگو کې د چا لپاره؟؟

په دغه ښار کې اذان نه کېږي توبه ماتوم
خدایه! د خپل زړه په درزا باندې روژه ماتوم

خير دی نن ته زما د درد په سمندر کې ډوب شه
خير دی نن ته انتظار وکړه، زه وعده ماتوم

يمه بې وسه خپل بچي ته ترې تختی جوړوم
لېونی نه يم چې د خپل کور دروازه ماتوم

زر ترينه منډه کړم حيران شمه چې ما هم ولي
په کومه ورځ چې زه په کاني ايښه ماتوم

په دې زندان کې نور تنگ شوی يم بهر وځمه
زنځير ماتېږي نه باقره! خپله ښپه ماتوم

وځمه بهر دروازه ووهم بيا را شمه
خوبه تنهائي غلطومه په ژړا شمه؟

ته يې، زندگي ده، شاعري ده، او غمونه دي
يو موټي سړي يمه حيران يم چې د چا شمه؟

هله به راوځمه له ځانه چې ډير تنگ شمه
هله به راوځم دې ځنگل نه چې بلا شمه

خاورې د وجود مې ستا د سترگو په بانو پريوځي
کله کله دومره ستا په سترگو کې فنا شمه

زه چې ډيوه بله کړم باقره! زه هوا راشي
هيڅ کولی نه شم له غصې نه په خدا شمه

ږدمه خپل لاسونه په اور نه سوزي
ولې کاغذونه په اور نه سوزي

خير دى زه به تاته انتظار كوم
خير دى ديوالونه په اور نه سوزي

ځيني خلك هيڅ د چا هيريري نه
ځيني تصويرونه په اور نه سوزي

سترگي مې راندي په شوگيرو شولي
چا ويل چې خوبونه په اور نه سوزي؟

ستا له غمه مړه نه دي باقره! څوك
تانه بغير زړونه په اور نه سوزي

زما خاپونه دي پرې بښپه د بل ده
راغلی زه یـم او اوزه د بل ده

خان په کې نه گورمه بد ښکارمه
زما په کور کې ایښه د بل ده

کاني زمونږ د وطن کيږي په کې
خلک پرې ولي او لينده د بل ده

که زړه زما دی واک يې تا سره دی
که کور زما دی دروازه د بل ده

باقره! ټوله شپه به خوب نه راځي
چرته مړه شوې بيا ډيوه د بل ده؟؟

په ديوالونو تصويران، په تصويرونو ځالي
دا بانه نه دي دا به وي په نظرونو ځالي

په دغه ښار کې خلک نه گوري يو بل ته خدايه!
هسې نه وشي د دې خلکو په مخونو ځالي؟

د تنهای خادر ترې خان لا جوړاوم لگيايم
زه هره شپه راټولومه د يادونو ځالي

بلها موده وشوه چې دلته چا بل کړي نه دي
ځکه خو ونيولي دلته څراغونو ځالي

چې اسوبلي کوم له خولې نه مې لوگي راوځي
دنه زړه کې سوزوم ستا د غمونو ځالي

زما په خيال د قسمتونو کرښې نه به وي دا
زما په خيال گوره پراتې دي په لاسونو ځالي

دا پردې نه دي دا مې تا پسې نارې وهلي
ستا په غوږونو کې زما د اوزونو ځالي

سترگې مې ډکې شي باقره! او ښه وژاړمه
چرته چې وگورمه زه په کتابونو ځالي؟

دا ډيوه هله بليږي چې تيز باد شي
يو سپرې چې رانه هير شي، نو رايا د شي

څومره زړونه چې درکړي خلکو تاته
که يې خښتې کړې نو ښار به پرې اباد شي

چې پخپل نصاب يې روږدې کړمه ژبه
ماشومان به مې بيا ستوري د هيواد شي

د کور وره ته به يې ولگوم خير دى
ستا په ښپو کې که پايښ چرته ازاد شي

ستا په زړه کې ورته بدن نه وي باقره!
چې ښېرې هم چاته وکړې نو پرې ښاد شي

خيال دې ولې دومره ښه دی؟؟
ستا خو عمر دومره نه دی

غورځومه په کې کافي
زړه مې ټول اوبه اوبه دی

شرق باران پرې را ورېږي
لېونی په کې ویده دی

د مری نه مې تاو شوی
بیاد چا د سر وېسته دی??

په میږي ماتوم مینه
ستا د کور د دېواله دی

تاته غږ کوي باقره!
څوک ولاړ پاسه په غره دی

په سیند کې ډوب شوې په اوبو کې به اسمان نه گورې
ستا چې بیا یاد وي په شیشه کې به خپل ځان نه گورې

د انتظار چتری مې بیاد زړه په سر نیولې
ته خود خپلو وعدو شړقنده باران نه گورې

شاید گلونه به هم پانې د رڼا ونیسي
چې د ډیوې نه مې جوړ کړی دی گلدان نه گورې??

په سترگو ږوند شي په دې زړونو کې غمونه نشته??
په سترگو ږوند شي دیوالونو کې ماران نه گورې??

وچه ډوډۍ کړي ځان ته خرڅه غباره پرې واخلي
ته یې ترې خوشې کړې باقره! ماشومان نه گورې??

راته بشکارپري مگر نه را رسي
خدايه! زما د کور ورنه را رسي

مور ته له ځان نه فرېنتې جوړې کړي
د چا چې ځمکې ته سر نه را رسي

د ځينې درد نه سپړی خوند اخلي
تړی يم ډېر سمندر نه را رسي

تیاره ده لاس په دېوالونو وهم
وړانگې کوټې ته د لمر نه را رسي

باقره! ځالې مې غوږونو وکړې
ستا د راتللو خبر نه را رسي

